

ляли голѣми мрежи и налавяли толкова много риби, че едва извличали лодките на брѣга.

Рибитѣ решили да се оплачатъ на царя си. Рибешкиятъ царъ живѣлъ вдѣнъ морето, въ седефенъ дворецъ. Около двореца се простирала висока гора отъ водорасли, дето живѣли царскитѣ стражи — дъждовници съ шарена премѣна. Тѣ обадили на царя, че сж дошли риби да се оплакватъ.

— Да дойде една, — рекълъ той.

Влѣзла рибата въ двореца.

— Що има? — попиталъ царьтъ.

— Лошо, царю честити! Страшно! Дошли сж жълти хора отнѣкжде. Изловиха ни децата, братята и сестритѣ. Духнатъ ли, буря се дигне, морето се наопаки обърне. Всичко излавятъ съ мрежитѣ. Много сж силни! Що да правимъ?

И рибата се разплакала отъ жалъ. Отъ очитѣ ѝ потекли сълзи като мѣниста. Царьтъ се затворилъ въ двореца — да си помисли, що да прави. Мислилъ три деня, нищо не намислилъ. Мислилъ седмица, пакъ не измислилъ нищо. Месецъ мислилъ — все нищо. А рибитѣ въ морето намалявали. Нѣмало кой да върши царската работа.

Угрижилъ се много рибешкиятъ царъ. Що да прави? Повикалъ старитѣ риби. Тѣ не дочували, та трѣбвало дъждовниците съ тѣпанъ да ги събиратъ. Отишли рибитѣ въ двореца. Запиталъ ги царьтъ, що да стори съ лошитѣ рибари. Замислили се рибитѣ. Мислили, мислили: никоя не могла нищо да измисли. Отишли си пакъ въ подмолитѣ. Но ето че дъждовниците довели една много стара риба — отъ старостъ вече не виждала. Тя била заспала подъ една скала толкова дълбоко, че едва я разбудили. Запиталъ царьтъ и нея, що да направи.

— Царю честити, — рекла тя, — срѣдството е лесно. Трѣбва да се отровятъ рибаритѣ. Рибарь риба не яде: това всѣки знае. Ти трѣбва да намислишъ съ нѣщо друго да ги отровишъ. Да ядѣха риба, азъ бихъ се налпала съ отрова, па бихъ плувнала нагоре — да ме хванатъ, че дано ме изядатъ, да се отровятъ. Стара съмъ, нѣма и тѣй много да живѣя. Но тѣ не ядатъ риба. Нѣщо друго да се измисли.

— Да помислимъ тогава, — казалъ царьтъ.